

Beauty and the Beast

Kráska a zvíře

Once upon a time, a long while ago, there was a Beast.

He was a Great Beast, and lived in a Great Castle that stood in the middle of a Great Park, and everybody in the country held the Beast in great fear. In fact everything about the Beast was great; his roar was great and terrific and could be heard for miles around the park, and when he roared the people trembled.

Nobody ever saw the Beast, which was by no means remarkable, for the Beast never came out of his Park, and no one, I can assure you, ever ventured on to his estate.

But matters were not allowed to remain like this for ever, for something very wonderful happened to the Beast and to somebody else, and if that something had not happened, this story would never have been written.

About two miles and three quarters from the Castle gates there lived a rich merchant and his three daughters. The two elder girls were ugly disagreeable things, and although they had all they could wish for to make them happy they were always grumbling; but the youngest daughter, whose name was Beauty, was very pretty, and her nature was happy and good, her presence was sunshine, and she was the joy of her father's heart.

Well, one day the two elder sisters had something to grumble about with a vengeance, for a telegram arrived to say that the merchant was no longer a rich merchant, for he had lost all his money.

So the horses and carriages had to be sold, and everything that was of value was got rid of, the servants were sent away, and the merchant and his daughters had to do their own work.

Dear me, it was shocking, the way those two sisters grumbled, but Beauty, oh dear no, she was all smiles, for her heart was as sunny as ever, as she rolled up the sleeves of her frock, and cooked the dinner, and scrubbed the floors, and made herself useful, here, there, and everywhere.

Kdysi dávno, už hodně dávno, žilo jedno Zvíře.

Bylo to ohromné Zvíře, které bydlelo v ohromném zámku uprostřed ohromného parku. Všichni v zemi se ho báli. Vlastně všechno, co se Zvířete týkalo, bylo ohromné. Jeho řev byl ohromný a mocný. Bylo ho slyšet na míle daleko kolem parku. Když Zvíře řvalo, lidé se třásli.

Nikdo nikdy Zvíře neviděl. To nebylo nic zvláštního, protože Zvíře nikdy nevyšlo ze svého parku a nikdo, to vás mohu ujistit, se nikdy na jeho pozemek neodvážil.

Takto to však nemohlo zůstat na vždy. Totiž něco úžasného se přihodilo Zvířeti a ještě někomu jinému. Kdyby se to nebylo přihodilo, tento příběh by nikdy nebyl napsán.

Asi dvě a tři čtvrtě míle od zámecké brány žil bohatý kupec a jeho tři dcery. Dvě starší dívky byly ošklivé a protivné. Ačkoliv měly všechno, co si jen mohly přát a co by je udělalo šťastnými, stále si stěžovaly. Nejmladší dcera, která se jmenovala Kráska, byla velmi hezká. Měla šťastnou a dobrou povahu a kde byla, tam jako by slunce zasvítilo. Byla svému otci pro radost.

Jednoho dne si měly starší sestry opravdu nač stěžovat. Přišel totiž telegram, že kupec už není bohatým kupcem, protože přišel o veškeré peníze.

Museli prodat koně i povozy. Všechno, co mělo nějakou cenu, muselo pryč. Služebnictvo bylo propuštěno a kupec i jeho dcery si museli dělat všechno sami.

Jemináčku, bylo to hrozné, jak si ty dvě sestry stěžovaly. Kráska však ne. Jen se usmívala. Byla jako sluníčko, když si vyhrnovala rukávy svých šatů a vařila večeři, drhla podlahu. Byla všeobecně užitečná tu i tam.

Things had been going on like this for about three months, when one fine morning another telegram arrived to say that somebody who owed the merchant a great deal of money was ready to pay the debt, and all the merchant had to do was to go to the city and get it.

Of course, everybody was delighted at this good news, and the merchant didn't waste any time, but started off to the city at once.

"Mind you bring me something back," said the eldest daughter as he was starting.

"What shall it be?" asked the merchant.

"A white satin dress trimmed with lace and pearls," said his eldest daughter.

"And you must bring me something too, please, father," said the second daughter.

"And what do you want," asked the merchant.

"A purse full of gold so that I can buy what I want myself," said the second daughter.

"I will try and do what you both ask," he said, "and what shall I bring for my Beauty?"

"I will wait a little for my dresses and things," replied the smiling Beauty, as she helped her father on with his cloak, "but I should like you to bring me home a rose, a lovely red rose, if you can."

So her father kissed her, and promised he would bring her the rose, and went on his way full of hopes.

What a pity it is that our hopes cannot be always realized, and that we are so often doomed to disappointment! When the merchant arrived at the city, to his dismay he found that the man who owed him the money was still unable to pay him, the man had been disappointed himself at the last moment.

So the unhappy father had to return home without the white satin dress trimmed with lace and pearls, and without the bag of money, and he dreaded meeting his two daughters, for he knew they would be terribly angry.

Tak to trvalo asi tři měsíce, až jednoho rána krásného přišel další telegram. V něm stálo, že někdo, kdo kupci dlužil mnoho peněz, mu může dluh splatit. Kupec nemusel udělat nic jiného, než si pro peníze dojít do města.

Jistěže se všichni radovali z takové dobré zprávy. Kupec nelenil a vydal se hned do města.

„Nezapomeň mi něco přinést,“ řekla nejstarší dcera, když se kupec loučil.

„Co to má být?“ zeptal se kupec.

„Bílé saténové šaty olemované krajkou a perlami,“ řekla nejstarší dcera.

„A mně také, otče, musíš něco přinést, prosím,“ řekla druhá dcera.

„A co bys chtěla?“ zeptal se kupec.

„Peněženku plnou zlata, abych si mohla sama koupit, co budu chtít,“ řekla druhá dcera.

„Pokusím se udělat, co si přejete,“ řekl. „A co mám přinést své Krásce?“

„Ještě si počkám na šaty a podobné věci,“ odpověděla Kráska s úsměvem, když otci pomáhala s pláštěm. „Byla bych ale ráda, kdybys mi přinesl růži. Krásnou rudou růži, kdybys mohl.“

Otec ji políbil a slíbil, že jí růži přinese. Dal se na cestu pln naděje.

Jaká škoda, že naše naděje se vždy nemohou splnit a my jsme tak často odsouzeni ke zklamání! Když kupec dojel do města, ke svému zděšení zjistil, že muž, který mu peníze dlužil, mu stále ještě nemohl zaplatit. Sám tím byl na poslední chvíli zklamán.

Tak se nešťastný otec musel vrátit domů bez bílých saténových šatů lemovaných krajkou a perlami. Nenesl ani váček s penězi a děsil se, jak se postaví před své dvě dcery. Věděl, že se budou hrozně zlobit.

Now on his way home from the station to his house he had to pass by part of the wall that surrounded the Great Park where the Great Beast lived in his Great Castle; and as he passed by a corner of the wall what should he see hanging just over the top, and just within his reach if he stood on his toes, but a lovely red rose.

“At any rate I can take my Beauty what she asked for,” he said to himself, and, without so much as giving a thought to the wrong he was doing, he stood on his toes and plucked the rose.

He was sorry he did it.

Of a sudden there was a roar, such a roar that the very ground shook, and as to the poor merchant he quivered like a leaf.

Enough to make him quiver indeed, for a gate in the wall suddenly opened, and out rushed the Beast.

Yes, the Beast, if you please, and he seized the merchant by the scruff of his neck, and dragged him into the Park, and shut the gate after him.

“Don’t you know it’s a sin to steal?” roared the Beast. “How dare you steal my roses? I am going to kill you.”

“Oh, mercy, Mr. Beast,” cried the unhappy man, flinging himself on his knees before the monster.

“I’m going to kill you,” roared the Beast still more loudly. “It’s taken years to cultivate this sort of rose, and – and I’m going to kill you. Unless,” he added after a pause, “you send me one of your daughters here instead.”

“All right,” said the merchant and got on his feet again.

“She must be here to-morrow by breakfast time, and I breakfast early,” said the Beast, as he let the merchant out of the gate. “If she is not here, I shall come for you, and don’t you forget it.”

It was by no means likely that he would forget it, in fact he could think of nothing else. He hurried home and told his dreadful news, and received a dreadful scolding from his two elder daughters, who were angry at not getting their presents.

Po cestě domů, když šel z nádraží k domovu, musel projít kolem části zdi, kterou byl obehnan ohromný park, kde bydlelo ohromné Zvíře v ohromném zámku. Jak tak prošel kolem rohu zdi, co jiného viděl viset přes zeď a právě na dosah, kdyby si stoupl na špičky, než krásnou rudou růži.

„Aspoň mohu přinést Krásce, oč mě žádala,“ řekl si a bez dalšího přemýšlení, že by dělal něco špatného, si stoupl na špičky a růži utrhl.

Velmi ho mrzelo, že to udělal.

Najednou se ozval řev. Byl to takový řev, že se země třásla. Ubohý kupec se třásl jako osika.

Měl proč se třást. Brána ve zdi se najednou otevřela a ven vyrazilo Zvíře.

Ano, bylo to skutečně Zvíře. Uchopilo kupce za krk a odvleklo ho do parku. Bránu za sebou zavřelo.

„To nevíš, že krádež je hřích?“ řvalo Zvíře. „Jak se opovažuješ krást mé růže? Zabiju tě!“

„Milost, pane Zvíře,“ naříkal nešťastný muž a padl před netvorem na kolena.

„Zabiju tě,“ řvalo Zvíře stále hlasitěji. „Trvalo léta tuto růži vypěstovat, a proto tě zabiju. Pokud však,“ dodalo, „mi sem nepošleš jednu za svých dcer.“

„Tak dobře,“ řekl kupec a vstal.

„Musí tu být zítra do snídaně. Snídám časně,“ řeklo Zvíře, když pouštělo kupce bránou ven. „Jestli tu nebude, přijdu si pro tebe. Nezapomeň.“

Bylo naprosto nepravděpodobné, že by zapomněl. Nemohl myslet na nic jiného. Spěchal domů a pověděl tam tu hroznou zprávu. Dostalo se mu hrozného hubování od dvou starších dcer, které se zlobily, že nedostaly dárky.

“And it is Beauty’s fault that you have got into this trouble,” they said. “Beauty and her stupid rose. Beauty had better get you out of the trouble.” Beauty said little, but smiled on, with sunshine in her heart, and cooked the dinner.

Early next morning when the dawn was breaking she left her father’s house, leaving a little note behind her begging him not to be anxious but that she had gone to the Beast’s castle.

When she came to the gate in the wall she knocked upon it three times and it opened as if by magic, for she could see no one. And she stepped into the garden of red roses, and in the distance across the Park she saw the Castle, and she thought she had never seen anything so beautiful. For it was built of mother-of-pearl, and the red and yellow gleams of the rising sun shone upon its glistening walls, and lit them up with a thousand radiant lights.

Beauty marvelled at the loveliness and walked on. And when she arrived at this beautiful Castle, the huge gates opened as if by magic, and the doors opened as if by magic, for never a soul did she see, nor living thing of any sort.

And in the great hall was the breakfast table laid for two. It was a nice breakfast with steaming hot dishes, and jams, honey, and hot rolls, and brightly polished silver, and sweet flowers.

Then the Beast appeared suddenly from behind a curtain; oh, he was an awful Beast, and Beauty’s heart beat fast! But he seemed a polite Beast for all that.

He handed Beauty a chair, and when she had sat down said:

“I bid you welcome; which do you take, tea or coffee?”

“Tea please,” answered Beauty.

“Then pour it out,” he said, “and I’ll take tea too, please. Eggs, do you like eggs hard or soft?”

“I always cook mine three minutes and a half,” replied Beauty.

“Half a minute too much, I think. But you shall have just what you like.”

„Je to Krásčina vina, že ses dostal do takového trápení,“ řekly. „Kráska a její pitomá růže. Kráska by tě z toho měla dostat.“ Kráska toho moc neřekla, ale usmívala se a její duše byla prozářena sluncem. Vařila večeři.

Druhého dne časně zrána, když svítalo, opustila otcův dům. Zanechala otcí lístek, ve kterém ho prosila, aby se neobával, že odešla ke Zvířeti do zámku.

Když přišla k bráně ve zdi, třikrát na ni zaklepala. Brána se otevřela jako zázrakem, protože Kráska nikoho neviděla. Vstoupila do zahrady červených růží. V dálce za parkem viděla zámek. Říkala si, že nikdy neviděla nic tak nádherného. Byl postaven z perletě a rudé a žluté záblesky vycházejícího slunce osvětlovaly třpytivé stěny. Ty zářily tisíci oslnivými světly.

Kráska žasla nad tím půvabem a dala se k zámku. Když k té nádhře přišla, obrovská vrata se jako kouzlem otevřela. Další dveře se také zázračně otvíraly, protože neviděla ani živou duši ani cokoli jiného, co by bylo živé.

Ve velkém sále bylo prostřeno k snídani pro dva. Byla to dobrá snídaně. Na stole byly horké mísy, ze kterých se kouřilo, džemy, med a teplé housky, naleštěné stříbro a voňavé květiny.

Vtom se najednou zpoza závěsu objevilo Zvíře. Ó, jak strašné Zvíře. Krásce bilo srdce na poplach. Zvíře se však zdálo být na vzdory všemu zdvořilé.

Zvíře nabídlo Krásce židli, a když se posadila, řeklo:

„Vítám tě. Co si dáš? Čaj nebo kávu?“

„Čaj prosím,“ odpověděla Kráska.

„Tak nalévej,“ řeklo. „Také si dám čaj, prosím. Vejce. Máš je ráda na tvrdo či na měkko?“

„Vařím je vždy tři a půl minuty,“ odpověděla Kráska.

„O půl minuty déle, než by se mělo vařit, řekl bych. Ale dostaneš, co máš ráda.“

And so she had; not only at the breakfast table but in everything. She had only to express a wish and it was immediately gratified. She had ponies to ride, and dogs and cats, and pet birds, and the most beautiful dresses ever worn by real princesses.

And if it had not been that she was away from her father, she would really have been happy.

The Beast was most kind and attentive to her, and told her that he loved her, and three times a day he asked her to marry him, but Beauty shook her head and said, oh no, she couldn't.

Well, Beauty had been at the great Castle some time when she began to pine to go home and see her father, and she begged the Beast to let her go.

"Very good," he said with a great sigh, "you may go home to-day, but promise me that you will be back early to-morrow morning. If you do not come back early I am sure I shall die for I love you so dearly."

So Beauty promised and went home, and she took presents for her father and her sisters, and when the sisters heard of all the wonderful things at the great Castle, they were envious and jealous, and made up their minds to do Beauty and the Beast a great injury.

So they mixed something in Beauty's supper that made her sleep nearly all the next day, and so she did not keep her promise. It was evening when she arrived at the gate in the wall, instead of early morning.

But she knocked three times and the gate opened by magic, and she went through the garden and hurried to the Castle, that shone like fire in the light of the setting sun. And the huge gates opened by magic, and the doors opened by magic, and she stood in the great hall, but there was no Beast there. She searched in all the rooms but he was not there; with fear and anxiety in her heart she ran into the gardens, and there she found him at last. Found him lying stretched out on the grass, and she thought he was dead.

A tak to bylo. Nejen u snídaně, ale stále. Jenom vyjádřila přání a to bylo okamžitě splněno. Jezdila na ponících, měla psy, kočky, ptáčky a nejkrásnější šaty, jaké kdy skutečné princezny nosily.

Kdyby nebylo toho, že byla pryč od tatínka, byla by opravdu šťastná.

Zvíře k ní bylo nadmíru laskavé a pozorné. Řeklo jí, že ji miluje a třikrát denně ji žádalo, aby si ho vzala za muže. Kráska však vrtěla hlavou a říkala, že ne, že nemůže.

Kráska už žila v zámku nějaký čas. Začala toužit po domově a chtěla vidět tatínka. Prosila Zvíře, aby jí dovolilo jít domů.

„Dobře,“ řeklo Zvíře a hluboce povzdechlo. „Můžeš jít dnes domů, ale slib mi, že zítra časně zrána budeš zpět. Kdybys nepřišla brzy zrána, umřu, protože tě velmi miluji.“

Kráska slíbila a šla domů. Vzala dary pro otce a pro sestry. Když sestry slyšely o všech těch úžasných věcech v zámku, žárlily a záviděly. Rozhodly se, že Krásce a Zvířeti ublíží.

Namíchaly Krásce něco do večerního jídla a ta spala téměř celý další den. Nedostála svému slibu. Když přišla k bráně ve zdi, byl večer a ne časně zrána.

Nicméně třikrát zaklepala a brána se zázračně otevřela. Šla zahradou a spěchala do zámku, který svítil v záři zapadajícího slunce. Obrovská brána se zázračně otevřela a taktéž ostatní dveře. Už stála ve velkém sále, ale Zvíře nikde. Prohledala všechny místnosti, ale nebylo tam. Se strachem a obavami v srdci vyběhla do zahrad. Tam ho konečně našla. Leželo natažené v trávě tak, že si myslela, že je mrtvé.

“Oh, dear darling Beast,” she cried, as she threw herself on her knees beside him, and raised his ugly head, “dear Beast, do not die, for I love you with all my heart, and will marry you to-morrow.” And she kissed him. Then of a sudden he sprang to his feet, but no longer the Beast, no longer a hideous monster, but a beautiful prince most beautifully dressed. “Dearest,” he said, “a wicked fairy turned me into this brute form until a day should come when a good girl like you should tell me that she loved me. And you will marry me to-morrow.”

“Oh, yes,” answered Beauty, “but the wicked fairy could not change your nature. I would have married you if you had remained just as you were.”

And so they married and lived happy ever afterwards, and they took care of Beauty’s father until the end of his days; so he was happy, and they forgave the two sisters and gave them fine dresses and jewels, and the two sisters turned over a new leaf and were less selfish, and they were happy, so this is a very happy ending to the story.

What a pity all stories can’t end the same way!

„Ó, milované Zvíře,“ plakala a padla na kolena vedle něj. Zvedla mu hlavu a štkala: „Milé Zvíře, neumírej. Miluji tě z celého srdce a zítra si tě vezmu za muže.“ A políbila ho. V tu chvíli vyskočilo, ale nebylo to už Zvíře, už to nebyl odporný netvor, ale krásný princ v nádherných šatech. „Moje nejdražší,“ řekl, „zlá víla mě proměnila ve zvíře až do dne, kdy mi dobrá dívka jako ty řekne, že mě miluje. A ty si mě zítra vezmeš za muže.“

„Ó ano,“ odpověděla Kráska. „Zlá víla však nezměnila tvůj charakter. Vzala bych si tě, i kdybys zůstal tím, čím jsi byl.“

A tak se vzali a žili navždy šťastně. Postarali se o Krásčina otce až do jeho smrti a on byl spokojený. Odpustili sestrám a dali jim krásné šaty a šperky. Sestry se změnily a už nebyly tak sobecké. Byly spokojené. Toto je velmi šťastný konec příběhu.

Škoda, že ne všechny příběhy takto končí.

Co se můžete z této pohádky naučit s dětmi

Naučte nebo zopakujte si s dětmi číslovky 1–10:
one, two, three, four, five, six, seven, eight, nine, ten.

Nechte je, ať v textu vyhledají číslovky. Mohou také zkusit najít, kolikrát se v textu vyskytuje číslovka three nebo, pokud by to bylo dlouhé, mohou hledat číslovky pouze na jedné stránce. Pak jim dávejte jednoduché početní příklady, např. two and four is six atd. Mohou si i příklady zapisovat s tím, že číslovky napíší slovy.

(Klíč: Číslovky v textu: str. 18 – one, two, str. 20 – three, one, two, str. 22 – two, str. 24 – three, two, také je tam thousand, str. 26 – three, str. 28 – two)

Co se můžete naučit sami

Kráska a Zvíře spolu jedli.

Snídali.	They had breakfast .
Obědvali.	They had lunch .
Večeřeli	They had dinner .

Když Kráska vešla do sálu, byla na stole snídaně.

Byla to dobrá snídaně.	It was a nice breakfast .
Byl to velký oběd.	It was a big lunch .
Byla to malá večeře.	It was a small dinner .

Zapamatujte si, že když říkáme, jaká snídaně je, jaký byl oběd či jaká večeře, užíváme slovíčko ‚a‘ .

Pro pokročilé

Str. 26:

- And if it had not been that she was away from her father, she would really have been happy.

3. podmínková věta vyjadřuje něco, co se bývalo mohlo či nemohlo stát v minulosti za určitých podmínek také v minulosti. Tvoří se: If + předminulý čas, would + předpřítomný čas. Další příklad 3. Podmínkové věty najdete na str. 28:

- I would have married you if you had remained just as you were.

